

handling ikke længere knytter sig til noget af disse Forslag. Det er under Debatten allerede blevet tydeligt, at Forhandlingen er gaaet ud over dem. Det er et tilbagemagte Standpunkt, og det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har jo allerede betegnet sit Forslag som ikke noget egentlig Virkeligt; det var nu kun blevet til et Medium, jeg antager et spiritistisk Medium, et Mandeslyn, hvorigjennem man skulde kunne se den Fremtid, det havde tilbage i et Fællesudvalg. Virkeligheden er funden bort for os, og Interessen for de foreliggende Forslag med den, og Interessen koncentrerer sig om Det: Er det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds beredt paa, villig til at afgive den Erklæring, at han ikke vil fastholde sit Forslag; og endvidere, hvad vil han stille op i Stedet derfor for at føre denne Sag videre gennem et Fællesudvalg? Det er egentlig Sagen. — Jeg gjør det ærede Medlem en Undskyldning for, at jeg saaledes kommer til at henvende mig saa direkte til ham; det ligger vistnok i et Tilfælde — et Tilfælde, der kunde se ud som en Lante —, at hans Kolleger i Udvalget alle ere saa unge i militære Arbejder, at man neppe ret vil være istand til at gjøre dem fuldt ansvarlige for de Standpunkter, de med det ærede Medlem have indtaget. Jeg henvender mig altsaa saa specielt til det ærede Medlem, fordi jeg er fuldstændig vis paa, at han kender den fulde Bidde for sit Ansvar i denne Sag, og han har ogsaa udtalt sig paa en saadan Maade, at han vil være villig og rede til at bære et saadant Ansvar. Jeg skal dertil ogsaa sige, at, naar det ærede Medlem tror, at det Ansvar, der paahviler os i denne Sag, vil være os for svært at bære, saa er det Noget, som jeg antager, at vi selv ere de bedste Dommere om. Man kræver altsaa, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds nu ved Samlingens Slutning skal gaa over Kubicon og sige det endelige, afgjørende Ord med Hensyn til sine Indrømmelser til Høire. Jeg forstaa, at det vil falde det ærede Medlem overordentligt svært at faae et saadant Ord over sine Læber, thi jeg erkjender, at den Politik, som det ærede Medlem har indslaaet paa, vistnok i den bedste Mening, paa en for ham lidet tilfredsstillende Maade er bristet. De Forslag, som ere indbragte i denne Samling af det ærede Medlem og hans Meningsfæller, have faaet en saadan Modtagelse her i Thinget fra den Side, som han maatte vente vilde støtte ham, at det vistnok egenlig ikke kan opfordre det ærede Medlem til at vise synderlig store Gjen-tjenester. Jeg forstaa derfor godt den irriterede Stemning, hvori det ærede Medlem nu slutter denne Samling. Det er forklarligt, det er menneskeligt, det er psykologisk rigtig, at det maa være saa, at det ikke kan være anderledes. Jeg vil kun ønske, at det ærede Medlem maa opfatte det som et Vidnesbyrd om, at den Politik, han har ledet i denne Samling, er at betragte som

end, og at det ærede Medlem derfor ogsaa vil erkjende, at Tiden er kommen til et Tilbagetog. Jeg tror, at han vil kunne gjøre dette Tilbagetog. Jeg kunde gjerne sige til, at jeg vel er villig til at tilbyde ham Tilbagetog paa de gunstige mulige Betingelser; men jeg vil kun sige, at Tiden er kommen til at gjøre det, og det vil sikkerlig være nødvendigt, dersom det ærede Medlem ikke drifter sig til at sige det sidste Ord. Dertil hører der et stort Mod, og jeg har megen Agtelse for det ærede Medlems Egenstaber i mange Retninger; men jeg tvivler noget paa, at han under de forhaandenværende Omstændigheder besidder det Mod, som der hører til nu at kaste Broen af bag sig; thi uregeligt vil Udtalesen af dette sidste Ord være at kaste Broen af bag sig og kaste sig ud i en Fremtid, hvis Chancer turde være noget uvisse. Jeg sfter til, at det ærede Medlem er gaaet meget vidt; han har bryet sig til at bede — jeg kan gjerne sige: til at trygle — om at faae Lov til at sige dette sit sidste Ord i et Fællesudvalg. Han anmoder os, hans tidligere Meningsfæller, om at følge ham paa denne Vej og hjælpe ham til at føre denne Sag ind i et Fællesudvalg, og han trøster os med, at, dersom vi ikke vilde gaa saa vidt som han, saa var der jo altid Tid til, at vi saa kunne forhandle nærmere herom; vi skulde forhandle loyalt om den Ting; han skulde saa nok være at faae i Tale. Men det ærede Medlem vil erindre, at der gives Tidspunkter, hvor det er overmaade vanskeligt at faae det ærede Medlem i Tale, og jeg er temmelig vis paa, at et saadant Tidspunkt vilde indtræffe, naar vi kom i Fællesudvalget, og det ærede Medlem saa blev enig med sine Venner fra den anden Side, og navnlig med Regjeringen, saa er jeg temmelig overbevist om, at, naar han først havde srt os ind i Fællesudvalget, vilde han være overordentlig vanskeligt at faae i Tale, naar han først var blevet enig med den høitærede Krigsminister. — Jeg kan derfor ikke sige Andet, end at, naar det nu synes, at faavel fra den høitærede Krigsministers som fra det ærede Medlems Side vil „det sidste Ord“ komme til at fryse fast paa Tungen som Lønerne i Münchhausens Baldehorn, saa vil jeg slet ikke beklage det.

Scavenius: Jeg kan ikke ret forstaa, hvorfor det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) var saa forundret over den Stilling, som han, da han sidst havde Ordet, antog, at vi vilde komme til at indtage og som han nu har hørt, at vi vilde indtage, efterat den ærede Dedsfører har havt Ordet. Vi vilde ganske sikkert overordentlig gjerne gjøre vort Bedste til at faae denne Sag i Fællesudvalg, men det kommer naturligtvis an paa, i hvilken Form og under hvilke Betingelser den kommer ind i Fællesudvalget. Jeg maa nemlig gjøre de ærede Herrer opmærksom paa, at vi ikke, saaledes som Situationen nu er,